

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: J. H.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2018 , ve věci starobního důchodu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o jeho námitkách proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 17. 4. 2018 č. j. X o žádosti o starobní důchod, přičemž uvedené rozhodnutí změnila

tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 28, § 74 a § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se jeho žádost zamítá. Žalobce v žalobě jednak citoval stěžejní právní závěr žalované a dále uvedl, že ke dni 31. 12. 1992 má odpracováno při těžbě a zpracování uranové rudy více než 10 let a toto zaměstnání trvalo ke dni 1. 1. 1993 až do 1. 9. 1993. Z důvodu nemožnosti prokázání potřebných skutečností zaměstnavatelem, kdy došlo zřejmě k provedení skartace potřebných údajů, je krácen na svých důchodových právech, a přestože odpracoval v rudných dolech potřebnou dobu, nárok na sníženou věkovou hranici mu nevzniká.

2. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Předně citovala příslušnou právní úpravu a konstatovala, že žalobce 24. 1. 2018 uplatnil žádost o přiznání starobního důchodu od 13. 7. 2014, tj. od dosažení 55 let věku. Z evidenčního listu důchodového zabezpečení plyne, že v období od 4. 11. 1982 do 1. 9. 1993 byl žalobce zaměstnán v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, v profesi horník – dělník (tato činnost je v rezortním seznamu zařazena pod č. 01 03 01 I.AA pracovní kategorie) a následně v profesi horník (zařazené v rezortním seznamu pod číslem 01 04 01 I.AA pracovní kategorie). Z evidenčního listu důchodového pojištění není patrné, že by se v případě žalobce jednalo o výkon hornické profese v preferované pracovní kategorii I.AA uran umožňující nárok na starobní důchod v 55 letech věku. Žalovaná poukázala na to, že v uplynulých letech provedla ve věci charakteru Rudných dolů Jeseník řadu písemných a telefonických šetření s cílem zjistit, zda v případě Rudných dolů Jeseník, či jejich pracovišť, byla stanovena hranice NPE 2 100 směn s ohledem na ionizující záření. Odkázala dále na výklad Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 11. 9. 2008, podle něhož se uranovým dolem pro účely důchodového pojištění rozumí důl, v němž se těží nerosty obsahující uran a dále důl, v němž byl vliv ionizujícího záření srovnatelný s vlivem tohoto záření v dole s těžbou nerostu obsahujícího uran, pokud pro tento důl byla stanovena nejvyšší přípustná expozice (NPE) 2 100 směn a příčinou takto stanovené NPE byl tento vliv. Výklad MPSV ČR byl dne 28. 4. 2017 rozšířen tak, že takovým dolem se rozumí i důl, který není označen jako „uranový“, nýbrž „rudný“, pokud jsou splněny ostatní podmínky předchozí věty, zejména hranice NPE. Klíčovým důvodem totiž je riziko ionizujícího záření při činnosti vymezené slovy „těžba, průzkum a zpracování“. Žalovaná poukázala na svá šetření, z nichž plyne, že žádnému z úřadů a organizací není známo, že by v případě Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, byla NPE z důvodu ionizujícího záření snížena na 2 100 směn. Z tohoto důvodu nelze žalobci jeho zaměstnání v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, vykonávané v období od 4. 11. 1982 do 1. 9. 1993 hodnotit v pracovní kategorii I.AA uran, neboť nebylo prokázáno, že pro Rudné doly Jeseník – v případě žalobce konkrétně pro závod Zlaté Hory, a jím vykonávanou konkrétní profesi, byla příslušným hygienikem stanovena NPE 2 100 směn. Dle evidenčního materiálu tedy žalobce získal 10 roků a 33 dnů zaměstnání v I.AA pracovní kategorii a 10 roků a 59 dnů v I. pracovní kategorii, a tak mu nárok na snížení věkové hranice pro přiznání starobního důchodu nevznikl.
3. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 28. 6. 2018 bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti rozhodnutí ČSSZ č. j. X ze dne 17. 4.

2018 o žádosti žalobce o starobní důchod tak, že uvedené rozhodnutí bylo změněno s tím, že pro nesplnění podmínek ust. § 28, § 74 a § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se žádost zamítá. Žalovaná vycházela ze zjištění, že žalobce v době od 4. 11. 1982 do 1. 9. 1993 pracoval v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, přičemž uvedené zaměstnání by bylo možné hodnotit v pracovní kategorii I.AA uran pouze tehdy, pokud by bylo prokázáno, že pro tento důl byla příslušným hygienikem stanovena NPE 2 100 směn. Žalovaná uvedla, že z jí provedeného šetření vyplynulo, že žádnému z úřadů a organizací není známo, že by v případě Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, byla NPE z důvodu ionizujícího záření snížena na 2 100 směn. Z tohoto důvodu dovodila, že není možné hodnotit zaměstnání žalobce v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory v pracovní kategorii I.AA uran. Žalobce tak nezískal žádnou dobu zaměstnání v pracovní kategorii I.AA uran, ale získal 10 roků a 33 dnů zaměstnání v I.AA pracovní kategorii a 10 roků a 50 dnů v I. pracovní kategorii. Žalovaná učinila závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro důchodový věk 55 let podle ust. § 21 zákona o sociálním zabezpečení, protože nezískal 10 roků zaměstnání v I.AA kategorii uran (v této kategorii nelze hodnotit žádné jeho zaměstnání), ani nezískal 15 roků zaměstnání v I.AA pracovní kategorii (získal pouze 10 roků a 33 dnů), ani nezískal 20 roků v I. pracovní kategorii (získal pouze 10 roků a 59 dnů). Žalovaná dále učinila závěr, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro důchodový věk podle ust. § 174 zákona o sociálním zabezpečení. Současně dospěla k závěru, že žalobce nezískal ani nárok na důchodový věk 55 let podle ust. § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, protože nezískal před 1. 1. 1993 aspoň 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání v I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let. Žalovaná uzavřela, že důchodový věk žalobce tak činí 64 roků. Žalovaná rovněž odůvodnila změnu výroku napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce nesplnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 28, § 74 a § 74a zákona o důchodovém pojištění.

5. Ze správního spisu se podává, že žalobce požádal 24. 1. 2018 o přiznání starobního důchodu od 13. 7. 2014, tj. od dosažení 55 let věku. Součástí spisu je i evidenční list důchodového zabezpečení, podle něhož v období od 4. 11. 1982 do 1. 9. 1993 byl zaměstnán v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, a to jednak v profesi horník – dělník, přičemž tato činnost je v rezortním seznamu zařazena pod číslem 01 03 01 I.AA pracovní kategorie, jednak následně v profesi horník, přičemž tato je zařazena v rezortním seznamu pod číslem 01 04 01 I.AA pracovní kategorie. Z evidenčního listu nelze seznat, že by se jednalo o výkon hornické profese v preferované pracovní kategorii I.AA uran.
6. Krajský soud doplnil dokazování, a to výsledkem žalobce jako účastníka řízení a dále listinnými důkazy.
7. Z výpovědi žalobce jako účastníka řízení bylo zjištěno, že v Rudných dolů Jeseník pracoval na pracovišti ve Zlatých Horách v profesi lamač posledních asi 7 let před ukončením pracovního poměru. Pracovní poměr skončil z důvodu naplnění nejvyšší přípustné expozice 2. 9. 1993. Předtím pracoval např. v profesi kolejář, mašinkář. Má vědomost o tom, že na pracovišti byla nástěnka s údaji o plnění expoziční doby u každého zaměstnance. Svou osobní kartu prašnosti nikdy neviděl. Disponuje dokladem vystaveným jeho zaměstnavatelem, v němž je údaj o tom, kdy a jakou profesi vykonával u organizace Rudné doly Jeseník.

8. Ze sdělení Okresního národního výboru v Bruntále – Okresního hygienika č. j. 7103-245.1/90 ze dne 9. 11. 1990 bylo zjištěno, že v tomto dopise adresovaném organizaci Rudné doly s. p., Báňsko – stavební závod Jeseník se uvádí, že 4. 10. 1990 vydal okresní hygienik v Bruntále rozhodnutí pod č. j. 245.1/90-6389 ve věci: Hodnocení rizika prašnosti na důlních pracovištích a přerazování pracovníků s dosaženou nejvyšší přípustnou expozicí na prokazatelně méně riziková pracoviště s. p. RD Jeseník v okrese Bruntál. Pro oblast závodu RD Zlaté Hory byla stanovena limitní expoziční doba pro kategorii lamač, pro pracovníky drtíren v délce 1 800 směn, pro ostatní činnosti limitní expoziční doba 6 000 směn. Přílohou dopisu je Přehled stanovených maximálních přípustných expozic u jednotlivých závodů. Z listin na č. l. 21 – 23 spisu bylo zjištěno, že jejich obsahem je mailová komunikace, z níž plyne, že Ing. J.K., vedoucí střediska RD Jeseník Zlaté Hory sdělil, že na základě výnosů hygienika se postupně vždy snižoval počet směn, ale jen pro konkrétní pracoviště, ovšem vše se vztahovalo k prašné expozici s tím, že karty prašné expozice pracovníků RD Jeseník, všech důlních závodů, byly předány na ředitelství odštěpného závodu GEAM v Dolní Rožince. Přílohou mailů paní Ing. J. P., vedoucí oddělení hygieny práce Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě je sdělení krajského hygienika ze dne 20. 4. 1994, v němž je zmínka o rozhodnutí vydaném krajským hygienikem v Ostravě č. j. 241.320/3307/94 ze dne 1. 3. 1994, a to ve věci stanovení kategorizace pracovišť (prací) a nejvyšší přípustné expozice v závislosti na míře rizika prašnosti. Přílohou je listina označená jako Stanovení nejvyšší přípustné expozice, ovšem opět ve vazbě na riziko prašnosti, která byla pro rudný důl RD Jeseník, závod Zlaté Hory stanoven pro pracovní činnost lamač 1 800 směn a pro ostatní profese 6 000 směn.
9. Z listiny na č. l. 30 spisu bylo zjištěno, že obsahuje záznam o pohovoru s žalobcem, v jehož rámci byl seznámen s naplněním nejvyšší přípustné expozice a dohodl se se zaměstnavatelem na rozvázání pracovního poměru dohodou pro naplnění NPE. Z potvrzení RD Jeseník, s. p., Závod Zlaté Hory bez uvedení data, bylo zjištěno, že obsahuje údaje o tom, že žalobce u organizace RD Jeseník, s. p., závod Zlaté Hory pracoval od listopadu 1982 do prosince 1982 v profesi horník – dělník údržba báňských děl, od ledna 1983 do října 1986 v profesi horník – dělník – důlní doprava a od listopadu 1986 do července 1993 v profesi lamač – odvrt vějířů, nejvyšší přípustná expozice byla naplněna v rozsahu 100,1 %.
10. Ze sdělení Diamo, s. p., odštěpný závod GEAM, Dolní Rožinka ze dne 1. 2. 2019 a ze dne 10. 5. 2019 bylo zjištěno, že žalobce byl zaměstnán v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory do 2. 9. 1993, kdy ukončil pracovní poměr z důvodu naplnění 100 % prašné expozice. V těchto dolech bylo zvýšeno riziko prašnosti, na základě které byla nařízena nejvyšší přípustná expozice. Nejednalo se o prostředí ionizujícího záření.
11. Z oznámení RD Jeseník, s. p. závod Zlaté Hory ze dne 2. 9. 1993 bylo zjištěno, že obsahuje písemné sdělení žalobci, že na základě rozhodnutí komise ze dne 2. 9. 1993 byl uznán trvale nezpůsobilým k výkonu dosavadní práce horník, a to pro dosažení nejvyšší přípustné expozice.
12. Z pracovní smlouvy ze dne 4. 11. 1982 bylo zjištěno, že žalobce nastoupil do pracovního poměru k organizaci RD Jeseník, n. p. závod Zlaté Hory 4. 11. 1982. Tato pracovní smlouva byla změněna dohodou ze dne 4. 11. 1982 ohledně pracovní činnosti tak, že byl zařazen od profese horník, dohodou o změně pracovní smlouvy z 16. 4. 1992 byl

dohodnutý druh práce počínaje 1. 4. 1992 změněn na 01.02/D-horník. Dohodou o změně pracovní smlouvy z 22. 3. 1993 došlo ke změně pracovní smlouvy ve vztahu k zařazení žalobce do jiného tarifního stupně.

13. Z listin na č. l. 39 až 42 bylo zjištěno, že jejich obsahem jsou karty prašné expozice, které byly vedeny ve vztahu k žalobci u organizace RD Jeseník.
14. Z listiny na č. l. 43 spisu bylo zjištěno, že se jedná o výstupní list žalobce, z něhož soud žádná skutková zjištění neučinil.
15. Ze sdělení Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě ze dne 12. 2. 2019 a Rozhodnutí Okresního národního výboru v Bruntále – okresního hygienika ze dne 4. 10. 1990, včetně jeho přílohy a z rozhodnutí téhož okresního hygienika ze dne 8. 3. 1990 č. j. 245.1/1990-1776 bylo zjištěno, že tato rozhodnutí se týkají stanovení kritérií pro hodnocení rizika prašnosti na pracovištích státního podniku RD Jeseník a kromě jiného obsahuje rovněž i údaje o limitní expoziční době pro jednotlivé pracovní kategorie v riziku prašnosti.
16. Z Rozhodnutí hlavního hygienika České republiky ze dne 1. 8. 1990 č. j. HEM-300-1.8.90 bylo zjištěno, že hlavní hygienik ČR podle § 71 odst. 2 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu stanovil dnem 1. 12. 1990 nejvyšší přípustnou expozici pro práci v podzemí uranových dolů a ostatních dolů se stejným rizikem ionizujícího záření na 2 100 směn.
17. Z Rozhodnutí hlavního hygienika České republiky ze dne 21. 6. 1991 č. j. HEM-300-12.6.91 ze dne 12. 6. 1991 bylo zjištěno, že hlavní hygienik ČR podle § 71 odst. 2 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu a podle § 4 zákona č. 98/1987 Sb., o zvláštním příspěvku horníkům, stanovil dnem 1. 7. 1991 nejvyšší přípustnou expozici pro práci v podzemí na pracovištích českých lupkových a uhelných závodů, Nové Strašecí, na 2 100 směn.
18. Z dopisu ředitele odboru sociálního pojištění MPSV ze dne 11. 9. 2008 č. j. 2008/39556-24 bylo zjištěno, že obsahuje sdělení ředitele odboru 31 České správy sociálního zabezpečení o tom, že uranovým dolem se pro účely důchodového pojištění rozumí důl, v němž se těží nerosty obsahující uran a dále důl, v němž byl vliv ionizujícího záření srovnatelný s vlivem tohoto záření v dole s těžbou nerostu obsahujícího uran, pokud pro tento důl byla stanovena nejvyšší přípustná expozice 2 100 směn a příčinou takto stanovené nejvyšší přípustné expozice byl tento vliv. Není přitom rozhodné, do jaké organizační nebo rezortní struktury takový důl patřil.
19. Z dopisu Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 27. 11. 2018 adresovaného České správě sociálního zabezpečení, odboru důchodového pojištění zaměstnanců bylo zjištěno, že ministerstvo zdravotnictví se přiklání k tomu, že bezesporu přednostně zaměstnanci uranových dolů, pracujících v podzemí jsou těmi, které je možno považovat za skupinu, která byla exponována radonem, tedy byla exponována ionizujícímu záření. Pakliže se však v rozhodnutí č. j. HEM-300-1.8.90 uvádí, že se vztahuje i na „ostatní doly se stejným rizikem ionizujícího záření“, přičemž rozhodnutí č. j. HEM-300-12.6.91, které v odůvodnění poukazuje na rozhodnutí č. j. HEM-300-1.8.90, v němž se zmiňují i některá pracoviště RD Jeseník, má ministerstvo za to, že nelze potvrdit ani vyloučit, že mezi „ostatní doly se stejným rizikem ionizujícího záření“ nespádala některá pracoviště RD Jeseník. Nebylo možné získat ověřitelný průkaz o existenci stejných pracovních podmínek z hlediska ionizujícího záření na konkrétních pracovištích bývalých rudných dolů Jeseník.

Není možné s určitostí potvrdit, které pracoviště v roce 1991 mělo tehdejší rozhodnutí na mysli.

20. Ze sdělení Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě ze dne 20. 5. 2019 bylo zjištěno, že uvedená krajská hygienická stanice nedisponuje dokumenty, které by se týkaly Rudných dolů Jeseník.
21. Ze sdělení Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje se sídlem v Olomouci ze dne 31. 5. 2019 bylo zjištěno, že ani tato krajská hygienická stanice nedisponuje žádnými dokumenty týkajícími se rozhodnutí hlavního hygienika ze dne 12. 6. 1991 č. j. HEM-300-12.6.91 nebo obsahující označení pracoviště Rudné doly Jeseník. Zpráva obsahuje sdělení, že věcně příslušným orgánem státní správy z hlediska expozice zaměstnanců ionizujícím záření je v současné době Státní úřad pro jadernou bezpečnost.
22. Ze sdělení Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 24. 5. 2019 bylo zjištěno, že obdobně jako v předchozím dopise z 27. 11. 2018 ministerstvo ohledně specifikace pracovišť Rudných dolů Jeseník, pro která byla stanovena nejvyšší přípustná expozice pro práci v podzemí v riziku ionizujícího záření, uvedlo, že se již v minulosti obrátilo na Český báňský úřad. V dopise jsou označena konkrétní rozhodnutí hlavního hygienika s tím, že pokud se v rozhodnutí č. j. HEM-300-1.8.90 uvádí, že se vztahuje i na ostatní doly se stejným rizikem ionizujícího záření, přičemž rozhodnutí č. j. HEM-300-12.6.91, které v odůvodnění poukazuje na rozhodnutí č. j. HEM-300-1.8.90, v němž se zmiňují i některá pracoviště RD Jeseník, má ministerstvo za to, že nelze potvrdit ani vyloučit, že mezi ostatní doly se stejným rizikem ionizujícího záření nespádala některá pracoviště RD Jeseník. Nebylo možné získat ověřitelný průkaz o existenci stejných pracovních podmínek z hlediska ionizujícího záření na konkrétních pracovištích bývalých Rudných dolů Jeseník a není proto možné s určitostí potvrdit, které pracoviště v roce 1991 mělo tehdejší rozhodnutí na mysli.
23. Ze sdělení Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 13. 6. 2019 bylo zjištěno, že na podzemních pracovištích Rudného dolu Jeseník, s. p., závod Zlaté Hory nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice v riziku ionizujícího záření. Nejvyšší přípustnou expozici pro práci na pracovištích Rudného dolu Jeseník, závod Zlaté Hory stanovil okresní hygienik ČR 4. 10. 1990 rozhodnutím č. j. 245.1/90-6389 na 1 800 směn, a to z důvodu rizika škodlivé prašnosti (volný obsah SiO₂).
24. Podle ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o důchodovém pojištění), má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popř. splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
25. Podle ust. § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, u pojištěnců, kteří vykonávali před 1. 1. 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 55 let, pokud tohoto věku dosáhli po 30. 6. 2006 a nesplňují podmínky uvedené v odstavci 1. Za zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy se pro účely věty první nepovažuje zaměstnání v hornictví vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech (lomech) na radioaktivní suroviny.

26. Podle ust. § 74 zákona o důchodovém pojištění, nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.
27. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění k 31. 12. 1995, má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedené v § 14 odst. 2 písm. a) (zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm podzemí v hlubinných dolech, I.AA pracovní kategorie) nebo nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. c) téhož zákona má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 20 roků, zaměstnání uvedené v § 14 odst. 2 písm. b) (ostatní zaměstnání v hornictví vykonávaná podzemí v hlubinných dolech, I. pracovní kategorie). Podle ust. § 174 téhož zákona, občan, který vykonával před 1. 1. 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii, popř. službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. 12. 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku a) 56 let, byl-li zaměstnán nejméně 14 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 9,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech nebo 19 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 19 roků ve službě I. kategorie funkcí, b) 57 let, byl-li zaměstnán nejméně 13 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 9 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 18 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 18 roků ve službě I. kategorie funkcí, c) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roků ve službě II. kategorie funkcí, nebo d) 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 7,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí.
28. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle ust. § 174 zákona o sociálním zabezpečení je trvání zaměstnání I. pracovní kategorie nebo II. kategorie funkcí ke dni 31. 12. 1992. Žalovaný dále vyšel ze správného zjištění, že podle evidenčního listu důchodového zabezpečení žalobce v období od 4. 11. 1982 do 1. 9. 1993, kdy byl zaměstnán v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, s. p., pracoval jednak v profesi horník – dělník a následně v profesi horník, zařazených do I.AA pracovní kategorie. Podle výkladu MPSV ČR ze dne 11. 9. 2008 se uranovým dolem pro účelem důchodového pojištění rozumí důl, v němž se těží nerosty obsahující uran, a dále důl, v němž byl vliv ionizujícího záření srovnatelný s vlivem tohoto záření v dole s těžbou nerostu obsahujícího uran, pokud pro tento důl byla stanovena nejvyšší přípustná expozice 2 100 směn a příčinou takto stanovené NPE byl tento vliv. Podle rozšířeného výkladu MPSV ČR ze dne 28. 4. 2017 takovým dolem se rozumí i důl, který není označen jako uranový, nýbrž rudný, pokud jsou splněny ostatní podmínky předchozí věty, zejména hranice nejvyšší přípustné expozice, neboť klíčovým důvodem je riziko ionizujícího záření při činnosti vymezené slovy „těžba, průzkum a zpracování“. Krajský soud poté, co dokazování doplnil, dospěl na základě zjištění ze zprávy Státního úřadu pro jadernou

bezpečnost, že na podzemních pracovištích Rudného dolu Jeseník, s. p., závod Zlaté Hory nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice v riziku ionizujícího záření. Z této zprávy a shora citovanými listinnými důkazy tak vzal soud za prokázáno, že Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory, kde byl žalobce zaměstnán, není možné hodnotit jako uranový důl, protože nebylo prokázáno, že v případě tohoto dolu, byla stanovena z důvodu ionizujícího záření nejvyšší přípustná expozice jako u dolů uranových, tzn. ve výši 2 100 směn. Soud uzavírá, že závěru žalované, že žalobce nesplňuje podmínky pro důchodový věk 55 let podle ust. § 21 zákona o sociálním zabezpečení, jak byl výše citován, protože nezískal 10 roků zaměstnání v I.AA uran pracovní kategorii, ani nezískal 15 roků zaměstnání v I.AA pracovní kategorii (získal pouze 10 roků a 33 dnů), nezískal ani 20 roků v I. pracovní kategorii (získal pouze 10 roků a 59 dnů), a nesplňuje ani podmínky pro důchodový věk podle ust. § 174 zákona o sociálním zabezpečení, jak byl rovněž výše citován, a nezískal ani nárok na důchodový věk 55 let podle ust. § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, protože nezískal před 1. lednem 1993 aspoň 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku 55 let, nelze nic vytknout.

29. Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 02.07.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

